

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 273. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm8829/facsimile.pdf (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

og ingensteds fundet. Kongen lod nu end ydermere spørge ved sin Døtt, hvad Frode tog sig for der hjemme? Frode! sagde Erik, ja han er aldrig hjemme, naar Fienden kommer, men moder ham helst paa Halvveien, og for Resten kender han godt de gamle Ordsprog, at hvo høit vil stige, maa staae tidlig op, Sovne-Tryne vinder kun Snorke-Seier, og liggende Alts bider ingen Lam. Kongen som heraf mærkede, at han var stærk i Ordsprog, fattede Mistanke, og sagde: tag os fat paa den Karl, og det strax, thi meget mueligt, det er den samme Mester Erik, som saa stammelig bagvaskede min Daatter! Da nu imidlertid Erik strax havde Mundten til Rede, og sagde: det var en lion Jagt, tyve Hunde tog een Hare, saa lod Kongen, ligesom det Ord formildede hans Sind, og sagde, at det kunde Erik takke for, han slap heeltindt hjem, men den Rensomhed var ikke andet end et listigt Paaskud, thi Sagen var, at man lod Erik fare, for at han skulde sætte Skræk i Frode med Fortællingen om Fiendernes Mangfoldighed.

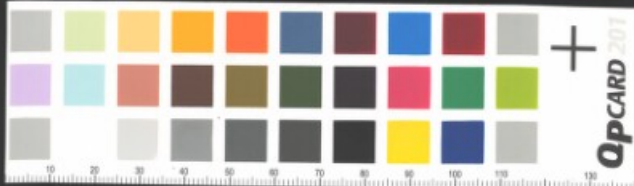
Da nu Erik kom tilbage og skulde sige Besked, brugde han følgende Udtryk: jeg saae, sagde han, sex Flaader under hver sin Konge, og hver Flaade bestod af femtusind Skibe, og hvert Skib kunde rumme trehundrede Mand, og hvert Tusinde i hele Lallet bestod af fire Floie, det vil da sige af tolvhundrede, thi til et Floi regner man immer Trehundrede.

Bitterdød! sagde Frode, og saae sig om til alle Sider, det er jo en Pøkkers Høden! hvad har vi at sætte derimod!

Åh, sagde Erik, brav Karl hytter sig nok, og raske Hunde glør lystig Jagt, men det maa ogsaa være Bulbidere, ikke Falk og Høg, man beder Bjørne med. Det Bink fulgde Frode, trak Flaaden sammen, gav sig paa Veie, og undertvang alle de Der, som skille Danmark fra Østersøen, hvorpaa han drog videre fort, og mødte nogle Skibe af den

Sørste Deel.

(35)

Rutenste Flaade, men skammede sig ved at angribe dem, fordi de var saa saae; dog Erik minde ham nu om, at det er paa Stobdere man skal lære sig til at slaa Stærkoddere, at den Gaas Hovedet er af, kjaekker ikke meer, og at med oppustede Klæver bides man kun daarlig, Utsammen Ting, der stude vise, at i slige Tilfælde maatte man ikke see paa Vren, men kun paa Nytten, og Frode lod sig ogsaa virkelig derved overtale til at sluge det Par Skibe med sin store Flaade.

Da nu Frode derpaa nærmede sig Dlimar, besluttede denne at oppebie Angrebet, deels fordi han tænkte da at kunne have bedst Rytte af sit overlegne Mandtal, og deels fordi Rutenernes svære Skibe vare ubehjelpelige at roe og færdes med; men selv denne Forsigtighed hjalp ham ligesaa lidt, som hans Troppers Mangfoldighed, thi de trøge men dorste Rutenere maatte overlade Seieren til de langt færre, men kjaekke Danske. Frode laavede sig nu til at seile hjem, men mødte en heel usædvanlig og uventet Hindring, thi den hele Havbugt var fuld af Iis og Baaben, som Strømmen kastede ind paa Skibene, uden at det var mueligt enten med Aarer eller Baadshager at blive dem kvit, thi naar man stødte en Hob Iisfide, kom der strax en anden isteden. Det var da et nyt Slag man maatte holde med de Døde, og som saae ganske alvorligt ud, thi ingen Vegne kunde man komme, og var desuden færdig at forgaae af Stank. For da nu at slippe ud af de Dødes Klæer, lod Frode sammentalde de overvundne Følkeskær, og gjorde vitterligt, at enhver Husbonde, som var faldet i Slaget, skulde begraves i en Hoi med Hest og Baaben, og dersom Noget af Ligbærerne rannede ham, skulde den Samme ikke alene miste Livet, men ogsaa en ertlig Jordeskær, og kun saae et Mens Begravelse, da det var ikke meer end billigt at Skændfelen han tilføiede Ræsten, faldt tilbage paa ham selv, og at Grav-Reveren kom selv til at fattes en Grav.

